

Marian DRUMUR

Marian Drumur (Marian-Ștefan Pavelescu) s-a născut la Cernăuți în anul 1943. Studii secundare la Timișoara; licențiat al Facultății de Mecanică din Timișoara, secția Mașini hidraulice. Inginer mecanic în Timișoara și Pitești, cercetător științific la Institutul Politehnic "Traian Vuia" Timișoara, profesor de specialitate la Grupul Școlar Industrial de Transporturi Auto Timișoara.

Debut publicistic: povestirea "Întîlnirea", "Orizont" (Timișoara), nr.6, 1966. Debut editorial: "Omul dublu", povestiri, București, Cartea Românească, 1980. Alte volume publicate: „Povestiri”, Timișoara, Hestia, 1997; „Într-o singură dimineață”, povestiri cu antracte, Timișoara, Hestia, 1999; „Soldatul, mergi îndărăt”, roman, Timișoara, Augusta, 2004.

O dată pe an, de Sf. Mihail și Gavriil, se deschide teritoriul unității militare (ziua porților deschise). Nu intră chiar oricine, doar băștinașii pământeni, tradiționaliștii care au apucat vremea gărzilor populare obligatorii... veneticii sunt copleșiți cu aluzii și renunță... n-au rădăcini. Sfeștania, când preotul militar se roagă pentru sănătatea Președintelui Țării, comandantul suprem, apoi tribuna de la terenul de sport – defilarea cailor, după care lumea are acces la unele dependințe; asta înseamnă sălile de exerciții, manejul... adulții ce rezistă până-n ora prânzului intră la popotă (fasole cu ciolan afumat, plus un păhărel de țuică). Copiii mai isteți ajung câteodată singuri la rezervația animalelor – urși, mistreți, capre, o volieră cu păuni și fazani – care se învecinează cu campusul Universității, despărțită de un gard... sar uneori studenții pârleazul camuflat (nu doar ei!), merg la clădirea dezafectată a manutanței, unde sunt felurite încăperi ce se pretează la hârjoneli. Inițiații urcă pe valul de cărămizi de pe vremea invaziei – l-au năpădit iarba și rugii de mure, ce chestii strașnice se pot încropi acolo, de la copt porumb până la acuplări pe brânci.

În ziua aceea soldăteii au învoire generală; rămân serviciile și consemnații. Precum năpădesc vizitatorii în unitate, poate prind loc la popotă, așa mișună învoiții din birt în birt, cinematografe, discotecii... toate locurile publice unde se pot agăța distracții.

Așadar, uzând de prerogativele băștinei, tata Cuscu a pornit să piloteze familia (nevastă, doi copii și moș Toader) către „Cazarma Transilvaniei”, cum îi ziceau bătrânii nostalgici, cu gândul unui divertisment gratuit, mai ales că se zvonise cum că au adus lei la menajerie, leit cei de pe stemă...

asta afirma nea Milică, ziaristul de la colțul complexului.

Ca să ia tramvaiul 6 au așteptat până a venit vagonul gratuit, oferit duminical prin mila primăriei.

„Alduiască-l sfântul pe primar” a rostit, sibilinic, tata când s-au înghesuit pe culoarul ticsit cu lume de toate soiurile, lângă scaunele pentru bolnavi, pe care se tolănise un tip fezandat ce le-a mărturisit că este aurolac, rămas fără serviciu, dar... „cu șapte ani d-acasă, mă-nțelegi, acasă”... chiar a tras de moș Toader să se așeze lângă el, însă acesta n-a vrut, în ruptul capului... încredința că-i sănătos.

După prima stație s-a înfiripat în vagon țipătul unui milog, zicea că-i sinistat de la inundații și n-are de niciunele – făcea cruci și metanii în golul compătimitor iscat la trecerea sa... dar aurolacul a prins a face semnificativ cu ochiul, chipurile era un simulant profitor... ca toată liota ce bătea nestingherită, de ani de zile, străzile orașului.

Iar la stația următoare... tramvaiul a luat curba către Piața Unirii, în protestele călătorilor. „E tăiată linia, au deslușit niște cunoscători, se repară, o ia pe la cimitir...”

– Să-mi bag picioarele în primărie, a afirmat un tânăr, ce, ne duce la mama dracului?!

– Asta-i afacerea consilierului Băscălău, i-a încredințat un nene cărunt, așa vă trebuie dacă i-ați votat, în loc să înfunde pușcăria...

– Dar nu-i numa' unu, Doamne iartă-mă, că-s mână-n mână, a intervenit o precupeață cu coșul între picioare, vezi cum se apără în haită dacă-i zgândări la ziar, bată-i nevoia!

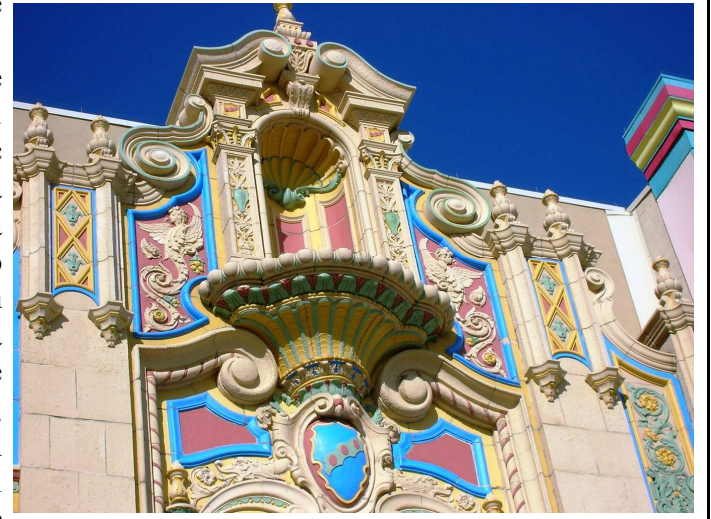
„Alduiască-l sfântul pe primar” a suspinat tata Cuscu și s-a adresat familiei:

– Mergem până la Fabrica de Pantofi și de acolo o tăiem pe linia

Familia Cuscu la menajeria militară

de tren către cazarmă...

„Fabrica de Pantofi”, auzi, ... numai un localnic sadea mai putea pricepe vorba... că nu exista nici o fabrică și nici un pantof... alea fuseseră pe vremea Unirii, niște șoproane în mijlocul unei întinderi de

bălării ce adăpostea cotloanele cătelelor puitoare, la fiecare primăvară... după care haitele dispăreau în incinta atelierului de mânuși... pentru totdeauna. În fine!

Din fosta linie ferată secundară, ce servea odinioară la traficul mărfurilor, rămăsese dâmbul, aplatizat și acela, șerpuint între casele coșcovite ale mărginimii, ferindu-le de canalul colector prin care se scurgeau zoaiile Centralei Termice, mândria fostului regim. Pe poteca de centură s-a înșiruit familia, către dumbrava ce proteja, chipurile, cartierul de noxele centralei.

Doinița, fată romantică, se oprea să culeagă floricele de pe taluz, Andrei, mic și zburdalnic, alerga în sus și-n jos, dădea cu pietre în apa canalului, sperind libelulele, mama Reta pâlăvrăgea cu moș Toader despre casa copilăriei... identifica în treacă detalii menajere în căsuțele pe lângă care treceau... doar tata Cuscu, călăuză neabătută, pusese haina pe umeri, desfăcuse și cravata din mers, hotărât să îndeplinească obiectivul zilei... prânzul la popotă. Mai lătra oarece javră la ei, îi iscodeau din priviri băștinașii, câte un bătrân saluta de pe băncuța din fața casei... apoi au coborât pe cărarea ce trecea dumbrava, să iasă în dreptul cazarmei.

– Lei adevărați, zise îmbietor capul familiei peste umăr în dreptul lizierei, urși, cerbi,... oho, disciplină, nu glumă... Regulamentul se respectă... fix la prânz sună Tudorică din trompetă, așa-i, moșule?

– Ahă... s-a boierit armata, acum ai tacâmuri la masă... eu țineam lingura în cizmă, că nu se știa când iese ocazia... crăpelniță și branțuri, asta-i grija soldatului... că restul vine oricum... și rușii trăgeau de istov...

– Mai lasă și mata amintirile, că ajungi la punct mort, a zis mama Reta, mai bine uitați-vă după ciuperca!

– Ce, te-ai prostit la cap, care ciuperca?... d-alea otrăvite... să n-aud!

– Uaa, mami, uite broasca!

– Aracan de mine, da' las-o locului Andrei, că-ți rup urechile!... Andrei! N-auzi?!... Uite, tată, ce face!!!

– Numai bine să-l croiesc cu cureaua, că aici nu vede și nu aude nimeni.

– Ia vezi, că mai avem și drepturile copilului... doar să dau telefon... crezi că nu știu?

– Ți-oi da drepturi de să nu le poți duce, mucosule, i-auzi! Apoi să-ți dea drepturile de mâncare!

Și iacătă-i ieșind din dumbravă, ca să contemple întinderea înțelenită a câmpului, presărată cu scaieți și crăpături; țipenie de om, doar o vacă pe dâmbul dincolo de care se străvede turla cețoasă a catedralei.

– A dispărut, băguie tata Cuscu către familia amuțită. Toate au dispărut... om fi greșit drumul.

– Da' cum așa, uite colea refugiu de tramvai, îngână mama Reta. Incaltea avem cu ce ne întoarce.

„Unde s-au dus toate, șușotește capul familiei, din coada șirului indian ce avansează spre civilizație. De câți ani?... Doamne ferește!”

Familia se pierde în zarea dințată a orașului, întrebând rarii trecători. Unii zic că demult a fost dinamitată cazarma veche, ba chiar dau amănunte – la ce case s-au spart geamurile din cauza șocurilor; iar alții, mai tainici, povestesc precum că încă se vede construcția, puțin coșcovită, dé, au trecut ceva ani de când defilau imperialii pe aici... acum suntem stăpâni pe lumea noastră.